

“INSIDE”

INTERVIEW MET...

Heinz de Trommelaar

Vraag in een willekeurige sporthal in Nederland waar eredivisiebasketbal wordt gespeeld of ze de Trommelaar van de Magixx kennen. Het bevestigend antwoord zal tegen de 100 % liggen. Voor de Nijmeegse fans is Heinz een monument geworden. Men merkt hem alleen nog op als hij er niet is!

Niets wees er 55 jaar geleden in het gezin waar Heinz, zeven jaar na zijn zus, werd geboren, dat hij later zo'n sportliefhebber zou worden. “Het enige logische was de zondag naar NEC. Op de jongenstribune. Dat was echt een enorme belevenis. Ik kan me nog als de dag van gisteren de wedstrijd tegen Feyenoord herinneren. Het oude stadion barstensvol. Zelfs op de trappen en paden zaten supporters. Wie naar het toilet moest had een probleem.” Heinz kan de namen van de spelers van toen nog allemaal noemen. Met een brede glimlach denkt hij terug aan die tijd. Tweede helft jaren '50. Voor de jongens van Heinz' leeftijd was er weinig te doen in de schaarse vrije tijd. Het was leren of werken. Heinz wilde graag timmerman worden, maar een astmatische bronchitis dwong hem de opleiding te stoppen en te gaan werken. Aanvankelijk bij pijpleidingbedrijf Smits en vanaf 1977 in het magazijn van Simon de Wit. En daar werkt hij nog steeds, zij het dat de naam veranderd is in Albert Hein. Heinz beheert daar de afdeling groente en dat is dan ook zijn lust en zijn leven geworden. Over lust en leven gesproken: hij was inmiddels getrouwd met Irene en ze kregen een zoon, Kelvin. En die werd later de oorzaak van de derde lust en leven van onze trommelaar.

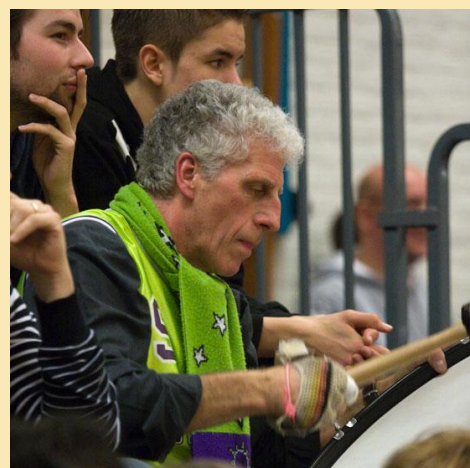

Uiteraard ging Kelvin voetballen. Je woont tenslotte in Nederland. Toen hij echter ook ging basketballen, was dat tevens de opmaat naar een nieuwe fase in het leven van zijn ouders. Via Eiffel kwam Kelvin bij de Wildcats te spelen. Dat spelen gebeurde in de Horstacker. Pa en ma gingen mee naar de Horstacker. Gingen ook eens mee naar een eredivisiewedstrijd. Moet ik nog verder vertellen?

Heinz: “De eerste wedstrijd was het meteen raak! Ik had meteen het basketbalvirus in mijn bloed. Het was zo'n unieke ervaring dat Irene en ik niet veel wedstrijden daarna hebben gemist. We waren meteen verkocht!” We zaten op de lange tribune. Er was toen ook al een trommelaar: Peter Eichelsheim. Toen die stopte, is het een tijdje stil geweest.” Op een dag in 2003 zei Heinz bij het ontbijt tegen zijn Irene: “Ik denk dat ik een trommel aan ga schaffen!” Irene keek hem aan en wist het al. Dat gaat dus gebeuren. En zo begon het.

“Het was eerst zo'n kleine dieptetrommel. Ik zat nog op de lange kant. De trommel was nog niet ideaal, maar het begin was er,” aldus Heinz, die steeds enthousiaster gaat praten. En toen kwam die avond dat er een internationale wedstrijd tegen een Franse ploeg werd gespeeld. Er waren drie trommelaars bij. Ja, en met trommels waar onze Heinz toch wel erg veel oog voor had. “Dat is iets voor mij!” zei hij. Irene lachte. Na een tijdje zaten ze op de kleine tribune achter de basket. Heinz met zijn echte trommel, Irene met een ratel en rode koontjes. Langzaam maar zeker vergroeide Heinz met zijn trommel.

Als je wat langer naar hem kijkt zie je niet Heinz en een trommel, maar een multifunctionele eenheid. Lichaam en trommel zijn één geworden. Het wordt helemaal multitasken als hij ook nog eens gaat

roepen. En telkens weer gaat het lime-groene legioen op zijn ritme mee. Het maakt de Horstacker tot wat het nu is: een supergezellige plaats om te spelen en om te kijken. Om samen een basketbalwedstrijd te beleven. Thuispubliek en gasten zijn het er unaniem over eens dat het goed toeven is in de Nijmeegse basketbaltempel. Op de maat van Heinz!

“Het is best hard werken op zo’n trommel,” zegt hij. Twee jaar geleden kreeg hij “wat last” aan zijn arm. “Tennisarm”, was het verdict van de dokter. Rustig aan doen dus. Zou je denken. Maar zo zit het denken van Heinz niet in elkaar. Toen Martien Vermolen, de fysio van de Magixx, met een brace voor zijn elleboog en pols kwam aanzetten, startte hij weer met volle kracht. Wel merkte hij dat de pijn de volgende dag in alle hevigheid terugkwam, hetgeen op zijn werk niet erg gemakkelijk was.

De pijn verplaatste zich langzaam aan ook naar de bovenarm, nek en schouder. Steeds meer pijn, steeds meer last. “Maar ik bleef gaan! Ik bleef doorslaan!” aldus Heinz. Zijn gezicht staat nu ernstig. Bijna somber. Een bang voor gevoel maakt zich van me meester. “Ook dit seizoen ben ik blijven trommelen. Het is zo’n fantastisch gevoel om leven in de brouwerij te brengen. Je voelt dat de mensen met je meegaan!” zegt hij, nog een laatste maal vrolijk. En dan komt het voor gevoel uit als hij met ongewoon zachte stem zegt: “Maar nu is het over, Freddy. Het gaat echt niet meer. De pijn is bijna niet meer te harden. Ook op mijn werk wordt het steeds zwaarder. Het is een verschrikkelijke beslissing die ik heb moeten nemen, maar na dit seizoen moet ik er mee stoppen!” Op zijn gezicht vechten spijt en verdriet om de overhand. Na de lichamelijke volgt nu de geestelijke pijn. Het liefst zou hij nog jaren op zijn trommel rammen...

“Ik blijf natuurlijk naar de wedstrijden komen. Ik blijf op mijn zelfde plekje zitten. Irene blijft met me meekomen. Maar... als er iemand is die de trommel wil overnemen, heel graag, want sfeer moet er blijven in de hal.”

Een zo vrolijk begonnen gesprek dreigt in mineur te gaan eindigen. Maar Heinz is het toonbeeld van veerkracht. “Mijn stem doet het in ieder geval nog goed! En die kan ik nog wel laten horen! Let maar op!”

Toch heb ik het gevoel dat ik afscheid neem van een periode in de geschiedenis van de Magixx: “Het tijdperk van Heinz de Trommelaar”.

Tekst: Freddy Klooté | Foto's: Brigitte v Heeswijk | ©2011 Doublexx

Onderstaand nog een fotobijdrage van ons Nijmeegse monument (met alle eer en respect)!

